

Határtalanul beszámoló

2022. április 4 –8.

Újpesti Csokonai Vitéz Mihály Általános Iskola és Gimnázium

2022. április 4-én a Határtalanul pályázatnak köszönhetően ötvenegyen indultunk el Budapestről Erdélybe. A hétfő kora hajnali indulás ellenére a negyvenhét gyerek izgatottan várta a busz indulását, és azt, hogy végre elkezdődjenek a rájuk váró kalandok.

Az út első állomása Nagyvárad volt. A Fekete Sas Palota, a Római Katolikus Püspöki Palota igazán lenyűgöző látványt nyújtott. A helyi idegenvezető Szent László király városának minden zegzugát ismerte, és mindegyikről tudott izgalmas történetet, ezeket mi a rossz idő ellenére is érdeklődve hallgattunk.

Igazán megindító volt, amikor a várba látogatva elmondta nekünk, hogyan is tudta a helyi közösség elérni, hogy két magyar uralkodónak (Szent László király és Luxemburgi Zsigmond) méltó emléket készítsenek a vár udvarán. A gyerekeket tetszését legjobban a magyar írókból álló

szoborcsoporthoz nyerte el, így nem maradhatott el a közös fénykép elkészítése sem. Zárásként a főtéren tettünk egy rövid látogatást, ahol kívülről megnéztük az Apolló Palotát és a belváros egyik templomát, aminek ajtajáról Szent László király egyik legendája köszönt vissza ránk.

Utunkat tovább folytatva Zsobokra érkeztünk, ahol a páratlan szépségű református templom megtekintése után a helyi gyermekotthon felé vettük az irányt. Talán ez volt a kirándulásunk egyik legszívmelengetőbb és egyben legszomorúbb élménye is. Az otthon vezetője, aki közben helyi idegenvezetőnké is avanszálódott, finom teával és étellel várt bennünket, és elmesélte nekünk az otthon történetét. Azt hiszem itt mindannyian megértettük mennyire megrendítő emberi sorsok vannak, és azt is, hogy mennyire sokat jelenet, ha akár csak egy kicsit is odafigyelünk egymásra.

A nap zárásaként megérkeztünk a szállásra, Mezőmadarasra, ahol a finom vacsora elfogyasztása után, mindannyian vártunk, hogy álomra hajthassuk a fejünket kipihelve a hosszú és tartalmas nap fáradalmait.

Másnap a bőséges és ízletes reggeli után újult erővel és teli hassal vágunk neki a kalandoknak. Az első megállónk a Tordai-sóbánya volt, azt gondolom, ha ma megkérdenénk a kiránduláson résztvevő gyerekeket, hogy mi maradt meg nekik az egyik legnagyobb élményként sokan ezt emelnék ki. Ez annak köszönhető, hogy a bánya számos gyermekbarát programot biztosított és számos lehetőséget kínált arra, hogy mindenki megtalálja a kedvére való elfoglaltságot: a körhinta, csónakázás, sportolási lehetőség, pusztán néhány dolog a rendelkezésre álló repertoárból.

A napunk következő a tordai hasadék volt. Élőben látni és megcsodálni azt a tájat, ahol Szent László király a monda szerint valaha a kunokkal győzedelmesen helyt állt, fantasztikus érzés volt. („S ím, abban a pillanatban kettéhasadt a tordai hegy: László háta mögött rettentő nagy hasadék tángott. A kunok dőb-

benve állottak meg a hasadék partján, de amerre néztek, nagy hosszúságban húzódott a hasadék, László meg csöndes, lassú léptekben mendegélt tovább, vissza az ő népéhez.”¹) Ezután nem maradt más hátra, mint visszaindulni Mezőmadarasra, ahol mondanom sem kell, a finomabbnál finomabb falatokkal halmoztak el minket. A személyzet és a szállásadónk is nagyszerűen koordinálták a csapatot, és azt hiszem mindannyiunk nevében mondhatom, hogy igazán kiettek magukért, semmiben nem szenvedtünk hiányt, szinte már-már második otthonunkként tekintünk Mezőmadarasra.

¹ Lengyel Dénes: Régi magyar mondák.

A szerdai napunk hosszú volt ugyan, de egy percre sem bántuk ezt, hiszen varázslatos helyekre jutottunk el. Az első napirendi pont, a gyerekek által egyik leginkább várt program, a mezőmadarasi helyi iskola meglátogatása volt. Az igazgató úr és az iskola tanárai nagyon kedvesen fogadtak, körbe vezettek minket az iskolában és lehetőséget kaptunk arra is, hogy beszélgessünk az ottani pedagógusokkal. Arról sem feledkeztünk meg, hogy átadjuk az ajándékba hozott két gyümölcsfát, reméljük, hogy sok termést és örömet hoznak a mezőmadarasi diákságnak.

A délelőtt további részét Marosvásárhely nevezetességeinek megismerésével töltöttük. A Városháza és a Kultúrpalota a városkép meghatározó épületei, bennünket is elvarázsoltak. A Kultúrpalota Tükörméző termében felfedeztük a népbaladákat ábrázoló üvegablakokat, majd látogatást tettünk a Teleki Tékában is. Ezek után

megkoszorúztuk, a líceumnak is nevet adó Bolyaiak szobrát. Végül a Néprajzi Múzeum kiállításával zártunk Marosvásárhelyen. Útunkat tovább folytatva megismerkedtünk a Medve-tónak, a világ legnagyobb heliocentrikus tavának a történetével. A program folytatásaként ellátogattunk Korondra, itt a gyerekeknek lehetősége nyílt a korongozott tárgyak közül megvásárolni a kedvükre valót. Ezután újabb koszorúzás következett, megálltunk Farkaslakán, ahol megemlékeztünk Tamási Áronról, a térség egyik legnevesebb írójáról. Székelyudvarhelyen is tettünk egy rövid kirándulást, kívülről megtekinthettük a város legnevezetesebb épületeit. Az esti órákban érkezünk meg Csíkszeredára. Mindannyian nagyon elfáradtunk a hosszú utazásban, így a szállás elfoglalása, és a vacsora elfogyasztása után nagyon jól esett az alvás.

A csütörtök reggelt a csíkszeredai Petőfi Sándor szobornál kezdtük, majd felsétáltunk a Mikóvárba. A ma, múzeumként funkcionáló épület (Csíki Székely Múzeum és a Kájoni János Megyei Könyvtár) Csíkszék legjelentősebb műemléke. A gyerekek érdeklődve figyelték a különböző korokon átívelő kiállítást, itt nem melleleg számos dolgot meg is tanultak a térség múltjára vonatkozóan. A múzeumi gyűjtemény igazán diákbarát, interaktív és számos területet felfedező, tényleg élmény volt megtekinteni.

A múzeumlátogatás után a híres búcsújáró helyre, Csíksomlyóra utaztunk. Itt meglátogattuk a Kegyetemplomot, és lehetőségünk adódott elmondani egy imát a Szűz Anya szobránál. A székely nép szívósságát bizonyítja a madéfalvi mészárlás története. A műemléknél megállva megemlékeztünk a mészárlás 200 áldozatáról. A mai napig különös legenda övezi az utunk kö-

vetkező állomását: a Gyilkos-tó és a Békás-szoros története egy szenvedélyes szerelemnek állít emléket. A tó vizéből ma is kitűnnek azok a fenyőcsonkok, amelyek mintegy kétszáz évvel ezelőtt még hús árnyékot adtak a szűk völgyben. Ezek a megkövesedett fatörzsek egészen különös, misztikus hangulatot kölcsönöznek a tájnak. A befagyott tó szemet gyönyörködtető képe felejthetetlen emlék marad. A Békás-szoros lélegzetelállító látványát nyújtott számunkra, és hogy biztosan ne unatkozzunk séta közben útitársnak egy kóbor eb szegődött mellénk, aki hamar a gyerekek kedvencévé vált.

Pénteken reggel végleg elköszöntünk Mezőmadarastól, és Izoldától, a „pót anyukánktól” és egyben szállásadónktól. Hálával tartozunk neki mindazért, amit értünk tett, reméljük lesz még szerencsénk újra viszontlátni, és jókat beszélgetni vele. Az utolsó napunk is tartalmasan telt, meglátogattuk Válaszúton a Kallós Zoltán Alapítvány Néprajzi Gyűjteményét, ahol az erdélyi

és csángó népi kultúra tárgyi világát őrzik. Elismerésre méltó, hogy mennyire gondosan összegyűjtött a múzeumi anyag, és az is említésre méltó, hogy az alapítvány munkája mennyire hiánypótló a térségben.

Utolsó állomásunk Kolozsvár volt, ahol felelevenítettük Mátyás király legendás tetteit, és felkerestük a királyhoz fűződő épületeket. Természetesen a város híres szob-

rai és templomai mellett nem hagyhattuk ki a Házsongrádi temető meglátogatását sem. A

kolozsvári városnézés után haza indultunk, magunk mögött hagyva Székelyföld hófödte hegyláncait, a finom erdélyi ételeket, a sok emléket őrző városok sziluettjeit.

De nem búcsúztunk el végleg, hiszen ezeket magunkkal hoztuk haza a fényképezőgépeinkben, az emlékeinkben és a szívünkben is! Örülünk neki, hogy részesei lehettünk ennek a páratlan élménynek a Határtalanul Program keretében.